

en Kodifikation af de gældende Regler end ved det nye, de medfører. Nu er det i Virkeligheden saaledes, at Skilsmissereglerne gaar helt tilbage til Christian den Femtes Lov, og det meste af den gældende Ret paa dette Omraade hviler paa administrativ Praksis. Det er en stor Fordel at faa Lovbestemmelserne samlet saaledes, at enhver let kan gøre sig klart, hvad der er gældende Ret paa dette Omraade. Der foreslaas dog her enkelte Ændringer, og jeg tør nok sige, at Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag vil medføre en betydelig Forbedring. For det første bortfalder Nødvendigheden af den nu krævede særlige Tilladelse til Indgaaelse af Ægteskab, efter at man er blevet skilt, en Bestemmelse, der medfører, at man, naar man har levet skilt i nogle Aar efter de tre Aars Separation, skal møde med Attest for, at man har ført en sædelig Vandel i alle de forløbne Aar. Først skal man altsaa være tre Aar separeret, saa skilt i nogle Aar, saa skal man søge om Lov til at gifte sig igen og derpaa møde med en Attest for at have ført sædelig Vandel i denne Aarrække. Naar man husker paa, hvad sædelig Vandel i denne Forbindelse betyder, synes det dog at være urimeligt at afkræve voksne Mennesker, der tidligere har levet i Ægteskab, en Erklæring i saa Henseende. Der er vel heller ikke mange, som fæster Lid til saadanne Erklæringer, der i den Henseende fremskaffes.

Separation vil Ægtefolk kunne faa ligesom nu, naar de er enige derom. Den ene Ægtefælle kan faa Separation, naar den anden forsømmer sine Pligter eller forfalder til Drik eller andre Laster. Dernæst aabnes en Adgang til ensidigt at kunne faa Separation, naar Forholdet mellem Ægtefæller er saa ødelagt, at man maa sige, at der ikke eksisterer eller kan tænkes at genopstaa noget fornuftigt og sædeligt Ægteskab, og der ikke billigvis er noget andet Hensyn, der taler for at opretholde Ægteskabet. En saadan almindelig Regel haves ikke i den gældende Ret og dækkes kun til Dels af de Tilfælde, hvor Separation kan gives ved kongelig Bevilling. Regelen hviler paa den Betragtning, at det ikke er moralsk at foreskrive ved Lovbud at holde et Ægteskab sammen, hvor enhver Samhørighed mellem Ægtefællerne i Virkeligheden er ophørt. Opretholdelse af et Ægteskab lige indtil Døden bør ikke under nogen Omstændighed kunne være en Hævnakt fra den ene Ægtefælles Side overfor den an-

den, men det kan det blive til, naar der ikke er Mulighed for, at den ene Ægtefælle kan faa Separation, selv om den anden modsætter sig det. Jeg tror, at Indførelsen af denne Regel er et stort Fremskridt til Anerkendelse af Ægteskabet som et sædeligt Forhold.

Naar Separation er givet, skal efter Lovforslaget ligesom nu Skilsmisse kunne faas efter en vis Fristes Forløb. Ifølge Administrationens Praksis er denne Frist nu to Aar, naar Ægtefællerne er enige om at søge Skilsmisse; ellers er den 3 Aar. Da det ikke synes paakrævet, at Ægtefællerne skal have saa lang Tid til at betænke sig paa, om de efter indtraadt Separation vil skilles eller ikke, foreslaas det her, at disse Frister nedsettes til henholdsvis et og to Aar. Hvad Skilsmisse angaar, er Forholdet det, at der nu gives Skilsmisse, naar Ægtefællerne i ca. 5 Aar har levet faktisk skilte og er enige om at søge Skilsmisse. Det synes imidlertid urimeligt at opretholde Ægteskabet saa lang Tid, naar Parterne til Stadighed har levet adskilte og dette ikke beror paa tilfældige ydre Omstændigheder, men paa en Villiesakt fra Ægtefællernes Side. Lovforslaget giver derfor Adgang til Skilsmisse, naar Ægtefællerne faktisk har levet adskilte i 3 Aar paa Grund af indbyrdes Uoverensstemmelse. For at dette dog ikke skal misbruges til ensidig Ophævelse af Ægteskabet i Løbet af de tre Aar, tages det Forbehold, at Skilsmisse kan nægtes, naar Sagsøgerens Forhold eller andre særlige Omstændigheder medfører, at den ikke bør gives. Skilsmisse kan dernæst gives paa Grund af Rømning efter to Aars Forløb og paa Grund af en Ægtefælles Forsvinden efter 3 Aars Forløb, medens Fristerne nu er henholdsvis 3 og 5 Aar. Endvidere kan Skilsmisse gives paa Grund af Bigami og naturligvis paa Grund af Ægteskabsbrud, men der gælder nu den Regel, at naar begge Ægtefæller hver for sig har gjort sig skyldige i Ægteskabsbrud, kan Ægteskabet ikke forlanges ophævet. Dette synes urimeligt, da Ægteskabet saa er saa meget mere ødelagt. Den dobbelte Brøde medfører derfor ikke efter Lovforslaget den Virkning, at Ægteskabet ikke skal kunne ophæves ved Skilsmisse. Derimod faar Forholdet Indflydelse paa de Vilkaar, paa hvilke Skilsmissen gives. Desuden er det Skilsmissegrund at udsætte Ægtefællen for venerisk Smitte ved kønslig Omgang, og efter svensk Mønster er det endvidere Skilsmissegrund, naar den ene Ægtefælle stræber den anden efter